

Ungdom.

Fortælling af Henrik Pontoppidan.

(Fortsat.)

Begyndelsen af sine Studieaar havde disse Udfigter og Faderens ivrige Tilskyndelser faaet ham til at vasse; men da han mærkede den Angest og Sorg, han voldte sin Moder derved, bestemte han sig til at

ophylde hendes Ønske. Sin Vinternat før hun døde, sad han ene ved hendes Seng, og idet de sidste Gang talte sammen, gav han hende det Ønske at ville blive Præst.

Og hvor var han nu ikke sin kære Moder taknemmelig!

Underligt nok, saa længe hun endnu levede, havde hans Kærlighed til hende været blandet med en barnlig Skræk. Hun var saa ulig alle andre i Bøjen, i Levemaade, ja, lige til Klædebragtens tarvelige Snit og den ejendommelige Højelskappe, der omslattede hendes blege og tungsindige Ansigt. Han huffedes ikke nogen Sinde at have hørt hende le; hun omgikkes ingen af Familien, deltog aldrig i nogen Fæst; men i Skumringen, naar de var ene, kunde hun sidde timevis hos ham og klappe ham kærligt over Haaret under underlige Formationer, som han den Gang ikke forstod, og som næsten gjorde ham bange. Endnu under Opvækslen forekom hun at være for ham en Gaade, der bestandig beskæftigede ham og paa en Gang strømmede og drog. Han huffedes endnu det betagende Indtryk, det gjorde paa ham, da Faderen ved en

Lejlighed, hvor hans Fremtid var paa Tale, heftig forlod ham med de Ord:

„Med dig er der intet Udkomme . . . du ligger i et og alt din Moder!“

Til Faderen havde Forholdet altid været koldt. Allerede som Barn havde han altid instinktmæssig følt, at denne var Skylden for de Taarer, som han ofte havde set i Modersens Øje, naar han uventet havde listet sig ind i hendes Stue for — halvt angstelig — at lægge Hovedet i hendes Skød; og han havde heller ikke været gammel, før han havde haft en Fornemmelse af den stumme Kamp, der førtes inden Hjemmets Vægge, og hvorunder Moderen til sidst segede.

Heller ikke over for hans to Søskende havde Forholdet været godt. Han var dem i alle Maader saa ulig; de var ogsaa hurtig komne ganske ind under Faderens Indflydelse og betragtede Modersens Tilværelse næsten som en Skam for Familien. Efter hendes Død nævnte de hendes Navn, og det var, som om de ikke kunde tilgive Broderen, at han saa ofte mindede dem om det.

Thi for ham var det, som om det først, da hun var død, begyndte at gaa op for ham, hvem hun var, og hvad hun havde villet. Først paa den anden Side af Graven fik hun den Magt over ham, som hun her nede havde attraaet; og jo ældre han blev, desto bedre syntes han, at han forstod hende og desto dyrebare var ham hendes Minde. Hans Skæbne blev da ogsaa hendes. Familien vendte ham Ryggen; selv Faderen betragtede ham som uhelbredelig smittet af Modersens forrygte Jæder, og bestandig oftere var det kommet til heftige Sammentød mellem dem.

Men nu var Rampen forbi. Hans Fader, der i den sidste Tid uvægerligt havde truffet i sin Snurbart og set haabløst op i Loftet, hver Gang han blot aabnede Munden, kunde nu saa Fred. Hans Broder, Gardelejtanten, den vorbende Kammerjunker, behøvede nu ikke længer at dreje om ad Sidegaderne for at undgaa at møde ham med en Hat, der ikke netop var efter nyeste Mode, eller en Frakke, der i Distraction var knapet slæbt. Og hans Søster, Fru Direkticen, der var saa forhippet paa at komme til Høftet, at hun gerne gav sin Sundhed for at komme til at kysse

Dronningen paa Gaanden, og hvis Liv var en Drøm om Titler, Juveler og Diplomater, ogsaa hun stude nu ikke længer „blegne“ over hans Dødsfald . . . Emanuel var rejst, „Profeten“ var borte, og han vilde ikke mere komme igen.

Nef, han vilde ikke komme igen. Han saa sig omkring over de gode Snemarker og havde en Fornemmelse, som om han fra en dyb Brønd, fuld af hængende Kryn og onde Dunster var steget op til Tinden af et Bjerg. Blot denne ubesmittede Jord, denne Sneens hvide Enfold gjorde hans Hjerte godt, og han folgede i Stilhed Gænderne i sit Skød og takkede Gud.

Rejen, der hidtil havde slynget sig mellem slæde, vidt overfluelige Marker, dukkede nu ned for Enden af en Ås, der som et Stykke Ræmpvold dannede Grænsen mellem Vejlsøys høje og Skibberups lavere og mere ujævne Jorder. Mægtige Drivere af Sne havde her samlet sig under Strænten, og Skridt for Skridt maatte Slæden bevæge sig frem mellem to taarnhøje Mure af oplastede Masker, der true med at styrte sammen over dem.

Pludselig blev de raabte an af en Skare Mænd, der stod og støttede sig til Skovle eller stræbede Sne af deres Træsko, medens andre bag ved dem var i Færd med Rydningsarbejde.

De troede i Begyndelsen, at det var Provsten, der kom, og holdt sig derfor i passende Afstand og uden at hilse.

„Vi er straks klar,“ jagde blot en med en mut Stemme og vendte derpaa Ryggen til.

Men da der paa denne Tiltale ikke fulgte en af Provstens sædvanlige Betsignelser, begyndte de at blive opmærksomme. Et Par gik endog hen foran Hestene og gav sig til at hviste med Ruffen, hvorpaa de alle begyndte at strække Hals og figge nysgerrigt hen til Agerstolen.

Endelig traadte en med et stort Skæg frem og sagde:

„Undskyld! . . . Vi hører, det skal være vores nye Kaplan. Saa maa vi dog ha'e Lov til at ønske Dem velkommen hertil.“

Nu nærmede ogsaa de andre sig. Og før Kapellanden vidste Ordet af det, havde de med Tønderne truffet Aufvanten med den løst dinglende